

Milí přátelé,

tak už tu máme jaro v plném rozpuku – na zahradě se nám při třicetistupňových vedrech už začínající zelenat fíky. Asi před měsícem se přihnala první jarní bouře i s kroupami a přšelo déle jak den. Tento vytrvalý déšť odhalil nedostatky naší teprve rok nově postavené školy – déšť se dostal pod střechu a ve většině třídách, jídelně a dalších místnostech se tíhou vody propadl strop (naštěstí přes noc). Chvíli trvalo, než se vůbec rozjely nějaké opravné práce (všechno je tu děsně zkorumpované – nedá se tu věřit policajtům, natožpak koulaudátorům), a tak déle jak týden jsme proto ve škole nemohli učit. Stejně tak i děti měly dost práce s odvodňováním svých vlastních chatrčí... Mnoho z nich ani nemá postel, a tak se možná pár dní pořádně nevyspaly. Zato měly možnost každý den přicházet do prostranství školky, kde jsme pro ně s Magdou vymýšlely různé aktivity a vždy dostaly teplý oběd. Magda s sebou jeden den vzala bavlnky na pletení náramků a od té chvíle se tato

aktivita stala největším hitem u maličkých i velkých, u holek i kluků! Brzy došly všechny spínací špendlíky, ale děti si umí vždycky poradit – netušila jsem, že existuje tolik způsobů, jak plést náramky. :)

Kromě toho, že si děti velmi oblíbily naše hry (Člověče, nezlob se, pexeso a další), sledovala jsem taky to, čím se sami baví. Na následujících fotkách uvidíte, že hrát se dá s čímkoliv a že jsou nesmírně vynalézaví:

Hry s kamínky – na první fotce holčičky používají své kamínky jako postavičky příběhů, které si vymýšlejí. Sedí sice v kroužku, ale většinou si každá povídá příběh sama pro sebe, takže se na jednom místě odehrává několik příběhů najednou.

Na druhé fotce děti soutěží, kdo „ukořistí“ více kamínků – jeden kamínek drží v ruce, ten vyhodí do vzduchu a mezitím z kruhu musí „vyšprtnout“ hrstku kamínků a hned na to vyhozený kamínek chytit zpátky do dlaně. Pak ho zase vyhodí a všechny kamínky ležící vně kruhu musí dlaní vrátit dovnitř až na jeden, který si mohou nechat, když se jim to podaří.

auto nejnovější Africké značky :)

Hned pár dní po tomto týdnu volna se psaly čtvrtletní testy. Dětem se za tu dobu všechno parádně popletlo v hlavičce, a tak jsem se u opravy testů i zasmála:

Sedmákům jsem do testu dala slovní úlohu na procenta a dozvěděla jsem se, že: „Ve třídě je 2 a 1/2 holek a 5/2 kluků.“ nebo „Ve třídě je 20% holek a 200% kluků.“ :)

Minulý týden jsme s Magdou měly možnost udělat si na pár dní výlet do Svazijska. Bydlely jsme ve městě Manzini u salesiánů, kteří nám zařídili několik parádních výletů – jedním z nich byla například návštěva vodopádů (30m vysokých), ve kterých jsem si dokonce zaplavala a kde nás šibalsky pozorovaly malé opičky. Bylo to osvěžení pro mou duši vidět zase kopce, hory a daleké rozhledy, nebo se projít lesem. Tady v Johannesburgu - na té náhorní plošině téměř bez stromů - mi to dost chybí. Ta zmiňovaná procházka lesem byla naprosto neplánovaná akce. Přemluvila jsem Magdu, aby se mnou šla od tradiční svazijské vesničky, kterou jsme tam navštívili, k vodopádům pěšky – bylo to jen 700 m, ale naši průvodci se rozhodli jet autem. Když jsme došly k parkovišti, kde auta stála, moc jsme se nerozhlížely napravo nalevo, prošly jsme kolem závory a vydaly se po první cestě, kterou jsme spatřily. V dále jsme slyšely šumění vodopádů, a tak jsme odhodlaně stoupaly vzhůru do lesa. Asi po 15 minutách nám ale začalo být dost divné, že stoupáme stále výš a šumění vodopádů se jaksi ztratilo. Mně se v tom lese ale tak líbilo (byl prozářený sluníčkem, nádherně voněl a stromy kolem byly ohromně vysoké), že se mně vůbec nechtělo vracet – nejradši bych bývala vyšla až na samý vrchol kopce (mám průzkumnického ducha po tatínkovi), abych spatřila výhled do dále (tuto touhu jsem zdědila zas po mamince) :). Pak jsme to ale přece jen obrátily, abychom naše průvodce příliš nevystrašily. K vodopádům jsme dorazily právě ve chvíli, kdy už se zvedali, že nás půjdou hledat. Zjistily jsme, že jsme byly blízoučko u vrcholu vodopádů, což je sice pěkný, ale že nás v tom lese klidánko mohl schlamstnout nějaký had, což už zas tak pěkný není...:) Tak tolik

o našem dobrodružství.

Po tomto občerstvení nás tu zase čekala kupa dětí. Tento týden byly jarní prázdniny, a tak jsme pořádaly během dopolední různé aktivity. Například ve středu jsme měli olympiádu, která u dětí slavila velký úspěch!

Poslední prázdninový den jsem s sebou vzala taky kytaru a ve chvíli, kdy jsem si s ní sedla a začala hrát, se na mě nalepila kupa dětí – bylo roztomilé, s jakým zájmem mě pozorovaly a poslouchaly. Nemám tu k dispozici klavír, a tak mi nezbylo nic jiného, než oprášit

dvě starší kytary, těch pár akordů, které jsem se kdysi naučila, a začít se učit hrát pořádně.

Ještě si nemůžu odpustit nezmínit, jak nás tu děti se zájmem pozorují. Bělochy pravděpodobně už nějaké viděly, ale nikdy je asi neměly možnost zkoumat tak zblízka. Velmi mě pobavilo, když se mě jeden klučina zeptal, jestli jsem si něco dala do očí, že je mám tak modré! :)

Přeji vám co nejbarevnější podzim a za měsíc zas napíšu!

Vaše Anežka